

Lluís Maria Xirinacs Damians

**SENZILLAMENT,
LA NOSTRA INDEPENDÈNCIA**

**DIARI SOBRE LA PREPARACIÓ DE LA
Plantada a la Plaça de Sant Jaume . 2000**

SENZILLAMENT, LA NOSTRA INDEPENDÈNCIA (Diari d'un testimoni)

LLUÍS M. XIRINACS

Dissabte. Barcelona, 3 de desembre de 1999

Senzillament, la nostra independència. Respecte d'Espanya. Fraternalment. Pacíficament. Com feu Noruega devers Suècia el 1905. Respecte als immigrants: amorosament. Respecte a la cultura original dels Països Catalans: vida pròpia, fidelitat al que som pel què hem estat i obertura a tota influència no invasiva. Actitud adreçada no a les autoritats espanyoles ans a les autoritats catalanes: Presidents de les Generalitats i Parlamentaris dels Parlaments dels diferents Països Catalans. Respecte a la Unió Europea: proposta de pertinença com a nació amb Estat propi, i crítica dels seus Estats que no permeten la independència de llurs nacions sense Estat. Crida als individus, a les llars, barris, municipis, comarques, regions i països catalans per a què cadascun en seu àmbit practiqui la pròpia independència de base que permetrà i fundarà la independència conjunta de tota la nació.

No és bo que un home adult estigui sotmès a un home adult. L'emancipació, la independència no es fa contra ningú. Més aviat es fa a favor del tutor i del tutelat que esdevenen germans. És un dret i és un deure. És només qüestió de dignitat del subjecte. Un subjecte dempeus, que se sosté sobre si mateix i col·labora amb tothom.

Fóra ben senzill, com s'ha fet ja ben poc en moltes altres nacions d'Europa, que els Parlaments dels Països Catalans declaressin pacíficament la independència. Això és el que demano jo per al Parlament del Principat de Catalunya. També demano que aquest mateix Parlament proposi als altres la unió dels Països Catalans.

Començaré el meu petit acte, l'estada davant del Palau de la Generalitat del Principat de Catalunya, el dia de Nadal, 25 de desembre de 1999 a les 12 del migdia, als vint-i-quatre anys de l'inici de la meva estada davant la Presó Model de Barcelona en petició d'amnistia per a tot el territori de l'Estat espanyol. Obtinguda una poc satisfactòria amnistia, una poc satisfactòria democràcia i un poc satisfactori Estatut d'Autonomia del nostre País, he callat durant vint anys, en treva, a l'espera de les passes adients cap a la recuperació nacional. Trenc, doncs, la treva, en paral·lel als esforços de la nació euskalduna, i reinicio la reivindicació.

Els euskalduns portaven una lluita forta per a llur independència a finals dels anys 60. El procés de Burgos contra una colla d'encausats d'ETA, per als quals es demanaven varies penes de mort. Solidaritat de tots els racons d'Europa. Aleshores, Catalunya començà a bellugar-se. Es reuneixen cent intel·lectuals a Montserrat en adhesió als bascs. A mi em va semblar que l'adhesió era massa poc. ¿No diem "Som una nació"? Doncs, cal obrir un front català per a la recuperació de la nostra nació paral·lel a l'obert pels bascs, per a la recuperació de la seva. I vaig iniciar la meva primera vaga de fam pel Nadal de 1970. Tot seguit s'endegà la nostra Assemblea de Catalunya. Així ajudàvem els bascs, obrint un segon front a l'Estat espanyol, amb més eficàcia que amb les meres adhesions. Així al segle XVII ajudàrem a la independència de Portugal, tot i que no assolírem la nostra.

Ara també. Totes les forces abertzales d'Euskalherria són compromeses en fer avançar substancialment, a la seva manera, el procés de recuperació de la seva

independència. ¿Romandrem nosaltres, insolidaris i descastats, impassibles davant de tant d'esforç? Reconec que jo també sóc mandrós. Em faig vell. Estic xacrós i malaltís. I no em movia per mi mateix, tot fent el sord a les requisitòries de la meva consciència. Però la dignitat basca ha remogut aquell fons ètic que tots tenim... ben empresonat... en l'últim racó del nostre soterrani. Cal que jo recuperi la meva dignitat. No cal creure en els bascs. Cal creure com els bascs, és a dir, en un mateix.

Dijous, 16 de desembre de 1999

La independència no es demana, es pren. Començo el meu camí de la independència dels PPCC en allò que depèn de mi. Jo vull la independència dels PPCC com són independents Luxemburg, Bèlgica, PP. Baixos, Dinamarca, països petits però sobirans dins de la Comunitat Europea. Euskalherria vol la mateixa cosa. Vull que els catalans fem costat a aquesta voluntat dels bascos, no amb adhesions buides, ans obrint un altre front de lluita davant els Estats espanyol i francès. Els partits polítics afectats són persones de les legalitats vigents. La independència només s'assoleix sortint de les legalitats vigents. La legalitat oficial o política treu la seva força de la legitimació per part del poble, font de tota sobirania. Aquesta petita part del poble que sóc jo alça el clam de la independència dels PPCC. Si arribem a ser molts, s'haurà de canviar la legalitat. A tal fi convoco l'Assemblea dels Països Catalans. I demano ajuda per tal que la convocatòria sigui ben àmplia. Proposo un moviment de Germanies compostes dels secretariats provisionals promotors de l'Assemblea dels PPCC. Secretariat-Germania general provisional per a l'Assemblea dels PPCC, secretariats-Germanies provisionals de País per a les Assemblees de País, secretariats-Germanies provisionals de regió, de comarca, de municipi, de barri, de carrer, de casa. Fa 29 anys que vaig proposar la feina de secretari general provisional dels PPCC a Jordi Carbonell (Sta. Maria del Camí, gener 1971). Va baixar de Sta. Maria del Camí a Barcelona il·lusionat i disposat a cercar representants del País Valencià, de Balears i Pitiüses i de la Catalunya del Nord per encetar un camí d'independència (LMXD, "Vint-i-un dies de vaga de fam". Nova Terra, Barcelona, 1975, pàg. 73). Els seus amics del PSUC el van desenganyar. El desengany encara dura. Ara jo proposo a Carles Riera si vol servir provisionalment la secretaria-Germania general, promotora de l'Ass. dels PPCC. Aquesta promoció començarà per cercar persones que vulguin assumir el servei provisional de les secretaries-Germanies de País: Valencià, Balear i de Pitiüses, Andorrà, Català del Nord, i de la Franja de Ponent. Cadascú d'aquests cercarà al seu torn secretaris de regió, comarca, municipi, etc. Tots ells exerciran la tasca d'anar generant Assemblees provisionals dels respectius territoris, formades per tots aquells, autòctons o nou vinguts, que vulguin la independència dels PPCC. Única finalitat, doncs: obtenir la proclamació de la Independència, per part de l'Assemblea General dels PPCC. No cal forçar res. Pacíficament, cal expressar la voluntat d'un poble amb els nascuts en el territori i amb tots els sobrevinguts que estimin aquest poble català, poble que vol ser germà i per tant solidari amb tots els pobles de la terra. Som una nació, no som nació espanyola. Som nació catalana. Aquesta reivindicació senzilla i clara no és responsabilitat dels partits, ni de les actuals Generalitats catalanes, és responsabilitat, dret i deure del poble català amb la gran varietat de territoris interns. Demano fer mesa en l'afirmació lliure d'aquesta convicció i no-violència estricta en la forma d'afirmar-ho. Si el procés s'endega sense divisions internes em retiraré. Altrament hauré d'allargar indefinidament la meua actitud d'afirmació individual de la voluntat d'independència del meu poble.

Divendres, 17 de desembre de 1999

1a Antifona major: “O Saviesa, que sorgires de la boca de l’Altíssim, que abraces d’un extrem a l’altre del món amb rauxa i que tot ho disposes amb seny: vine a ensenyar-nos la via de l’astúcia”.

Jo em poso davant de la Generalitat del Principat de Catalunya tot demanant la proclamació de la independència dels PPCC. Desitjo que altres facin la mateixa cosa davant la Generalitat valenciana, davant la Generalitat de les Illes, davant del Departament francès dels Pirineus Orientals, davant el Govern d’Andorra i en la capital de cada comarca de la Franja de Ponent, davant de l’Ajuntament. No cal dir que em plauria que proliferés el testimoni davant la institució corresponent a cada regió o vegueria, a cada comarca, municipi, barri dels PPCC. Si l’autoritat nostra – on n’hi hagi – assumeix la reivindicació, el testimoni plega i es retira. Per exemple si el President o el Parlament o, millor, el President amb el Parlament de la G. del Pr. de Catalunya fa seva la proclamació de la independència dels PPCC jo plegaria la meva estada a la Plaça de St. Jaume. En tot cas, si l’Assemblea de País, de Regió... funciona i assumeix la reivindicació, el corresponent testimoni es pot retirar. Considera propòsit essencial la construcció de la independència dels PPCC (dintre d’Europa) tot seguint un procediment similar (en petit) al que s’està seguint en la constitució dels Països Europeus (fent abstracció de la crítica a la Unió d’Estats en comptes de la Comunitat de Nacions europees). Qualsevol dels Països Catalans que s’avanci a proclamar la independència, no proclama només la independència d’aquell País, ans la independència de la nació catalana sencera, els PPCC. Aquell País capdavanter invita a què se sumin els altres Països per a constituir la nació comuna... ¿en règim confederal? Així ho crec. D’aquest sistema en direm “sistema d’acreció”.- El testimoni al carrer ànima la nació. Concita mobilitzacions. Veig la primera: una concentració a la Plaça de St. Jaume a les 12 de la nit del cap d’any 1999-2000 sota els lemes: “Independència PPCC”, “Som una nació”, “Mil anys d’història”. Però el testimoni de carrer, a més, convoca Assemblea sobirana oberta de la nació catalana en el territori corresponent. Convocar no vol dir manar. Manarà qui l’Assemblea decideixi. És només un crit –“irrintzi” basc, “una veu que clama en el desert” (Joan Baptista)– que desperta la somnolència de la consciència d’un poble. L’Assemblea oberta, en cada territori, i la general dels PPCC és tota una altra cosa. No és carismàtica és de dret bàsic, és la autèntica legitimitat d’un poble, és l’arrel de la seva sobirania. És una cosa serena, noble, és la instància bàsica d’una comunitat humana, la seva expressió, la font de tot dret i de tota responsabilitat. Hauria de ser normal i permanent i hauria d’estar per damunt de partits, de sindicats, de corporacions, de grups de pressió i, fins i tot, damunt de l’autoritat oficial parlament i govern. Si no és així és per la falta endèmica de democràcia que patim. La seva realitat no va contra ningú, simplement s’autoafirma... si som una nació.

Dissabte, 18 de desembre de 1999

2a Antifona major: “Oh Altíssim: Conductor de la casa dels Països Catalans, que t’aparegueres al rei Jaume en somnis i li donares la llei a Barcelona, vine a rescatar-nos amb braç poderós”.

Ahir vaig comunicar a Carles Riera i a Jesús Artiola la meva decisió, en la sobretaula d’un senzill dinar al restaurant de l’Ateneu barceloní. A les altres taules hi havia personalitat polítiques de tota mena. Heribert Barrera en presidia una de gran amb força gent d’ERC. A l’hora de les infusions els vaig dir: “La independència no es

demana, es pren. La via exclusiva de la legalitat té presoners els partits polítics nacionalistes. Em posaré de 9 a 9 davant del Palau de la Generalitat del Principat de Catalunya, a partir de les 12 del migdia de la Diada de Nadal d'enguany per reclamar la Independència dels PPCC. No me'n mouré mentre no ho reclami l'Assemblea dels Països Catalans, a la qual des d'aquest dia jo convoco. Convocar no és dirigir ni influir. Qualsevol persona individual o col·lectiva d'un poble pot convocar-lo a Assemblea general oberta. Veig tres línies d'avenç: 1. El testimoni directe. Aquesta és la meua funció. Fóra jo feliç que altres, en qualsevol punt de la terra catalana, assumissin també aquest testimoni a la seva manera o a una altra que l'ànima del nostre poble l'inspire. 2. Una xarxa de secretariats de serveis que em plau anomenar-les Germanies, promotors d'Assemblees a tots els nivells de la nostra nació, encapçalada per una Germania-secretaria general dels PPCC que, provisionalment, –jo li demano– podria presidir en Carles Riera i formada per un enllaç amb cadascun dels PPCC: l'Alguer, Catalunya del Nord, Franja de Ponent, Illes Balears i Pitiüses, País Valencià, Principat d'Andorra i Principat de Catalunya. I 3. La constitució de les dites Assemblees a tots els nivells, coronades per l'Assemblea dels PPCC, expressió directa de la sobirania del nostre poble, totes elles compostes dels individus (o representants) resultants de la lleva a fer en tot el territori amb aquells individus o col·lectius que optin explícitament per la Independència del nostre poble; i amb la finalitat principal de reclamar-la ja". Els dos interlocutors, amb ulls enaiguats, han acceptat la meua decisió. En Jesús m'ha fet dues reflexions: "Ho resistirà la teua salut?" i "Tu, n'estàs plenament convençut?". Potser, fins i tot, m'enfortiré. I, convençut del tot. Carles ha dit: "Tard o d'hora havia d'arribar tot això. Au, anem-hi!". També els ha plagut allò de: "He estat en treva davant els responsables polítics vint-i-cinc anys, tot esperant l'acompliment del 3r punt de l'Ass. de Catalunya. Ara suspenc la treva". Després hem parlat de detalls.

Diuenge, 19 de desembre de 1999

3a Antífona major: "O Arrel de la sobirania, que et dreces com a signe dels pobles, amb la qual els reis tancaran llur boca, Arrel que els pobles reclamaran com a seva, vine a alliberar-nos, ja no tardis més".

Romà Bayarri és un jove que em fa de secretari. Després d'un matí de treball, quan els altres han marxat, ell ha restat endarrerit i, a soles, m'ha preguntat "Com va anar ahir?". A ell li havia tramès la meua decisió en dies anteriors amb aquella confiança que es té amb qui de veritat et fa de secretari. A més, entre ell i jo hi ha una sintonia de fons indescriptible. Abans d'ahir vaig estar temptat de demanar-li: "Prega per a què en Carles i en Jesús s'ho prenguin bé". Sembla com si m'hagués endevinat el desig. Li vaig respondre: "No podia anar millor". "Compromís radical". Ell afegí: "Sàpigues que tot i que et posis a la Pça. de St. Jaume, jo seguiré actuant de secretari teu". Aquesta operació pot ser tirada endavant amb ànim estret i encogit, com a obra de minoritaris marginalitzats per les majories o automarginats per ells mateixos. Una utopia més. Un intent-rebequeria d'uns pocs que no aconsegueixen arrossegar les majories cap a les seves intencions particulars. Com diu Arzalluz: "¿Per què una minoria ha de tutelar el procés polític dels grans partits recolzats per majories electorals?". Però aquesta operació, també, pot ser tirada endavant amb grandesa d'ànim, amb magnanimitat –"maha-atma" (Gandhi): gran ànima– tot recollint la voluntat del poble soterrada baix les perversions de la democràcia, de falses paus i convivències, etc. Ja sé que és arriscat constituir-se en veu dels sense veu. Pots estar projectant els teus desigs particulars sense realitat social. "Hitler, et diuen sempre, fou

un il·luminat d'aquesta jeia. Déu ens en deslliuri!". Però no diuen que un altre il·luminat d'aquesta jeia es digué Gandhi, un altre Luther King, un altre Nelson Mandela i un llarg etcètera. Gandhi no acceptà mai automarginar-se. Fou, a més de sant, el secretari general del partit més important de l'Índia –el partit del Congrés–. I, després de vint anys de donar confiança a l'Imperi Britànic, tot lluitant per netejar-lo, finalment, trencà la confiança i durant vint anys més lluità declaradament per la Independència de l'Índia, fins que l'aconseguí. Jo, en una mesura molt més petita, he lluitat per la neteja de l'Imperi espanyol, vaig proposar una constitució espanyola fraternal. No fou acceptada en res. He deixat vint anys a la seva Constitució resoldre el problema dels pobles de la Península. Debades. És hora de trencar la treva.

Lluís Busquets i Grabulosa, entre moltes altres coses, periodista assidu del "Diari de Girona" ha confegit amb més d'una trentena d'articles seus mig llibre. L'altre mig, ell em pregà que el fes jo, en forma de comentaris. Aquest matí hem estat acabant els darrers detalls. Tenia una estratègia de publicació que m'afectava. Li he hagut d'explicar el meu projecte reivindicatiu a partir de Nadal. També ell s'ha emocionat. M'ha manifestat un gran respecte, una gran simpatia, una preocupació per la salut, fins i tot, en petits aspectes: "¿Podràs menjar calent? ¿Algú et cuinarà?". S'ha posat a la meua disposició.- A migdia hem celebrat un dinar nadalenc a casa de l'Imma i en Jaume Chalamanch, tot el grup que jo en dic "de Caserres". Fa vint anys que ens reunim de tant en tant. Vam començar per un curset sobre el meu llibre "Subjecte", vam fer cursos de Bíblia, d'Economia, de coneixement de cos humà, de sociologia, de globalisme, etc. Una dotzena de persones. Ens avenim molt, tot i que discutim sens fi ni compte. D'entre ells destaca la profunda amistat que em lliga amb Jaume. Ell ha seguit de prop, ha viscut intensament tota la meua lluita des d'aquella llunyana vaga de fam de vint-i-un dies a Sta. Maria del Camí encetada pel Nadal de 1970, fa gairebé trenta anys. Ell ha dejunat amb mi des de fora quan jo ho feia des de dins de la presó de Carabanchel. Des que pel Nadal de 1975 em vaig plantar davant de la presó Model de Barcelona, sempre em feu costat, fins a les hores més negres. No acabaria mai d'explicar totes les nostres col·laboracions. Ell avui, en acabar la festa, m'ha dut a casa meua amb el seu cotxe. Pel camí li he dit allò que faré. S'ha trasbalsat. S'ha aturat en una cantonada, Còrsega-Llúria, i ja ha plorat amb el cap amagat pels braços agafats al voltant del cotxe. Després ja seré, suaument, m'ha fet una filera llarga de reflexions. Massa edat meua. Els polítics brètols no s'ho mereixen. Al poble li calen unes poques paraules clares per contrarestar la mentida oficial. I, sobretot, Gandhi era endut per un moviment, des de Sud-àfrica, que el guiava. Jo no tenia aquest moviment. Anava com descalç per la vida. Sense un suport col·lectiu adequat. Calia, si de cas, haver preparat minuciosament l'acció. (Em pregunta amb qui compto, qui ho sap, quin termini clar m'he fixat, etc.). Jo li faig reflexió: l'Índia és tradicionalment no violenta. Euskalherria és tradicionalment d'una violència molt primària. Els nostres vells Països Catalans som d'una tradició violenta complicada i soterrada que sembla no violenta. És difícil tractar amb "aquesta gent". I no parlem d'Espanya! La meua manera de plantejar l'acció respon a aquestes peculiaritats. A més no soc Gandhi. Sóc només una veu que convoca.

Dilluns, 20 de desembre de 1999

4a Antífona major: "Oh Clau d'en Jaume, i ceptre de la casa catalana: que obres i ningú no pot tancar; tanques i ningú no pot obrir: vine i treu el pres de la presó, assegut en la tenebra i en l'ombra de la mort".

Jo no sóc Gandhi. Ell, a més d'un testimoni vivent de la veritat i de la justícia, era un home pràctic i avesat a les transaccions d'aquest món, un polític de cap a peus, exòtic i estrany, però digne i eficient. Secretari general del partit del Congrés, el més important de l'Índia. Santó, il·luminat, però perfectament concret en la demanda de la independència de l'Índia respecte a l'Imperialisme britànic. Jo no pretenc imitar-lo en aquest segon aspecte de la seva acció. En aquest moment, em sembla que Carles Riera és la persona que pot assumir aquesta funció important amb la categoria que es mereix. Jo només convoco, animo i suggereixo.

La meua proposta està generant una dinàmica intensa. S'han trobat Carles Riera, Jesús Artiola i Aleix Cardona i han "conspirat" a favor de la proposta. L'han pensada i criticada, l'han relacionat amb llurs propòsits anteriors. Sembla que impliquen un valencià de Massalfassar. Demà dinarem amb CR i JA per parlar-ne. Em demanen: a. que redacti un esborrany de manifest i b. si em semblaria bé posposar l'inici de la meua acció a l'1 de gener del 2000 perquè: 1. és el començament de l'any, segle i mil·lenni i, per tant, és molt simbòlic, 2. en un dia com aquest començà la revolució zapatista a Chiapas i 3. els donaria a ells més temps per preparar les coses. Malgrat trenquem una mica el ritme de la meua preparació particular i augmenta el perill de filtració que faci perdre "pressió" a l'inici de l'acció, m'inclino a acceptar aquesta darrera proposta. CR també ho ha consultat al nostre gran amic, l'antropòleg lionès, Jean-Loup Herbert. M'ha sorprès molt agradablement la seva resposta positiva. Creu molt bona la cosa i molt oportuna. Tenia d'ell una idea de poc nacionalista. Estic tenint el millor coixí d'amor per a tirar endavant aquest pas difícil, de resultats imprevisibles i replet de perills.

També tots els que estem al cas creiem que ho han de saber de la meua boca els amics de la fundació RANDA. A aquest fi, la fundació els convoca a Consell Rector extraordinari, el dijous 23.12.99 a dos quarts de vuit del vespre. La Mireia, secretària, llesta, sense saber res ensumava una "moguda" grossa. Li he explicat tot, tal com aniré fent personalment un a un els altres membres del Consell si se'm presenten sols. La Mireia li explicarà a l'Imma de La Plana quan pugi.

PRIMER ESBORRANY DE MANIFEST "LLEVA 2000 PPCC" Barcelona 21.12.1999

1.- La independència no es demana, es pren. Convoco l'Assemblea dels Països Catalans, a tots aquells habitants de l'Alguer, de la Catalunya del Nord, de la Franja de Ponent, de les Illes Balears i Pitiüses, del País Valencià, del Principat d'Andorra i del Principat de Catalunya, siguin de la procedència que siguin, que tinguin la convicció de què som una nació, d'arrels mil·lenàries i de dinamisme de futur, i els convoco amb una única finalitat primera: la proclamació de la nostra independència com a poble sobirà, dintre d'Europa, en la línia de les Declaracions dels Drets dels pobles de la ONU, en la seva singularitat i en igualtat fraternal amb la resta dels pobles de la terra.

2.- "Lluitarem contra el fort mentre siguem febles". No ens espanta el poder dels Estats espanyol, francès, italià. No ens espanta el poder de la cultura anglesa, el poder religiós del Vaticà, el poder de grans civilitzacions d'abast mundial, el poder dels integrismes internacionals, el poder dels grans interessos econòmics transestamentals, etc. La nostra força de poble no s'alimentarà d'aquests poders. Tampoc no ens espanta el poder acumulat en les estructures polítiques i socioeconòmiques del nostre propi poble,

desposseït d'informació, d'opinió i de decisió públiques, segrestades pels nostres polítics. La nostra força s'alimentarà de la nostra cohesió, del nostre consens concorde, de la fidelitat al compromís primer i a la defensa del nostre ésser com a poble.

3.- “I lluitarem contra nosaltres mateixos quan siguem forts”. Aleshores serà el moment en què els nostres partits, sindicats, institucions i Estat es posin a obeir la vera voluntat del poble i esdevinguin servei del poble. Aleshores tindrem les mans lliures per acollir en germanor totes les diferències i diversitats interiors, sempre que no vulguin destruir la nació retornar-la a la subjecció que ha patit durant els darrers segles. Aleshores serà el moment d'ajudar solidàriament les nacions explotades i oprimides, tot començant per les més properes, i a renunciar per sempre més a tota agressió expansiva.

Països Catalans, Principat de Catalunya, Regió Metropolitana, Barcelonès,
Barcelona, Ciutat Vella, Barri Gòtic, c/ Montsió 11, 2.
Dia 1 de gener del 2000
Lluís M. Xirinacs

ANNEX AL 1r ESBORRANY DE MANIFEST “LLEVA 2000 PPCC” B. 21.12.1999

4.- A partir de l'1 de gener de l'any 2000, símbol d'una nova vida de llibertat i responsabilitat per a la nostra pàtria, començo un acte testimonial d'afirmació de sobirania i em planto, tot mantenint una presència contínua de 9 del matí a 9 del vespre, tots els dies de l'any, davant el palau de la Generalitat del Principat de Catalunya. Inicío alhora un dejuni moderat indefinit a l'estil tradicional de la Quaresma cristiana, del Ramadan islàmic i del Iom Kippur jueu, de no prendre res fora d'aigua, cada dia fins a les 9 del vespre. Invito a altres, en serenitat, en constància, en actitud dialogant, a fer alguna acció semblant davant altres Generalitats, Consells comarcals, Ajuntaments de municipi o de barri, etc. I tot això, fins a quan? Fins que s'assumeixi la proclamació de la independència dels PPCC per part de l'autoritat d'algun dels tres Països més extensos que formen la nostra nació o, si més no, si queda endegada l'Assemblea dels PPCC.

5.- Convoco a tota persona que se senti catalana i que vulgui la independència dels PPCC a comprometre's públicament i a inscriure's en l'Assemblea del seu territori (barri, municipi, comarca, regió o illa, país) que amb altres anirà substantivant les Assemblees, cada cop més generals, fins a constituir l'Assemblea dels Països Catalans. La força (“cràcia”) del nostre poble (“demo”) rau en la consistència d'aquesta Assemblea d'Assemblees. En ella a més de la promoció de la independència es tractarà de qualsevol tema conduent a la millor vida de la nació i, així, s'anirà enfortint la seva maduració real.

6.- Demano la constitució immediata d'un Secretariat General Permanent provisional per a fer front al servei necessari de la promoció de l'Assemblea dels PPCC, format per set persones: el responsable general i sis responsables, respectivament, dels sis Països Catalans que formen la nostra nació. Cadascun dels sis es responsabilitzarà de crear el Secretariat Permanent provisional del seu País per a servir la promoció de l'Assemblea corresponent. En formaran part: ell com a secretari general del País i els responsables de les regions (o comarques, etc.) que el formen. I així successivament, fins a intentar arribar al compromís públic de la llar més humil, de la masia més aïllada...

Dimarts, 21.12.1999

5a Antífona major: “Oh Orient, esplendor de la llum eterna i sol de justícia: vine i il·lumina als qui seuen en les tenebres i en l’ombra de la mort”.

A petició de Carles Riera i Jesús Artiola, hem tornat a dinar els tres a l’Ateneu de Barcelona. M’han explicat de viva veu i àmpliament el que ahir em digueren per telèfon. Estan engrescats i creatius. Accepto canviar l’inici de l’acció a l’1 de gener, malgrat veiem perill d’una filtració avançada. Em diuen que a Jean-Loup Herbert li agrada aquesta acció meva perquè desenvolupa un aspecte important de la meua persona que restava amagat i infecund per causa de la meua dedicació exclusiva a l’estudi de models globals de la realitat. No només filòsof, ans també home d’acció. Ells, els dos comensals, donen mostres d’haver-se enfilat per la fantasia mitificadora. Tot fent una certa brometa m’anomena Elies, Simón Bolívar, etc. de Catalunya. Acabarem d’alliberar en aquest 2000 les darreres colònies de l’Imperialisme espanyol? Amb l’Aleix Cardona, han triat un eslògan: “Jo també em planto” per a *enganxines* de solapa. Hem coincidit que cal enrolar tots aquells que acceptin la independència en les Assemblees d’Assemblees, fins a la general dels PPCC. Seran el nostre exèrcit d’alliberament nacional. Enfront d’una pseudodemocràcia quantitativa feta d’objectes humans, volem bastir una democràcia qualitativa feta de subjectes humans. Subjectes individuals i col·lectius, fins a arribar al Subjecte major, la nostra nació.

L’Aleix Cardona ha discutit el meu esborrany de manifest. Per experiències passades, sé que és difícil redactar un manifest a gust de molts. Cadascú veu la realitat amb les seves ulleres. Jesús l’enviarà a l’Aleix. Veurem que en queda. De moment sembla que es disposa d’un local al CIEMEN per acollir el secretariat de l’Assemblea dels PPCC (APC).

Romà, com Aleix, Carles i Jesús són més propensos a parlar d’autodeterminació que d’independència. Jo argüeix que s’associa autodeterminació amb referèndum. I fer a l’inici del procés un referèndum, quan encara mana l’“Amo” al territori, és una autèntica trampa mortal. 1r. No (in)-dependència. 2n. Auto: ser un mateix, constitució del subjecte de les decisions col·lectives. I 3r. Determinació: presa de decisions per Parlament? Per nou Parlament provisional sorgit d’unes eleccions autoconvocades? Per aclamació unànime? Per decisió de l’Assemblea Nacional dels PPCC? Per referèndum autoconvocat? El partit Abako, liderat per Patrici Lumumba no tolera a les autoritats belgues que ocupaven el Congo (Leopoldville), la convocatòria d’un referèndum. ¿Qui eren ells per convocar-lo? Gandhi tampoc ho tolera en el procés d’independència de l’Índia.

Dimecres, 22 de desembre de 1999

6a Antífona major: “Oh Rei de les nacions i desitjat d’elles, i pedra angular que fas de dos un, vine, i salva l’humà que formares del fang”. He explicat el meu secret a Manuel García, president de la nostra Fundació Randa i a Joan Parés, anterior director i ara responsable de l’àrea de *Globalística*, i metge homeopàtic meu. Tots dos han acollit admirablement bé la nova. Com diu un vell amic dels temps d’estudiant escolapi, Silvio Fernández Balbuena, sevillà, estic ben envoltat d’un acollidor coixí d’amics “incombustibles”. Disposo, a més, d’un metge que em vetlli. Joan Parés és metge. Tots es preocupen per tot. En Joan em deia: “Potser et caldria algú per fer la compra i que a la nit, a les 9, t’hagués preparat el sopar calentó a casa teva”. A mi m’agrada molt la simplicitat material. Li responc que ja ho tinc resolt sense complicar la vida a ningú.

Qui no s'ho ha pres del tot bé ha estat la Carme Béjar. Atès que fins ara la Fundació Randa pivotava molt sobre mi, resta, si marxo, força descalçada. Tots volem que la Fundació segueixi rutllant amb tota l'empenta que té ara i més. Però la meua absència pot deixar coses sense suport. He decidit convocar el Consell Rector per a parlar-ne. Ho farem demà. La Carme Béjar no hi podrà assistir. Ella amb gran eficàcia, constància i polidesa ha ajudat gratuïtament des de fa anys, especialment com a bibliotecària i com a editora de la revista interna "Glops-papers", de la qual ja arribem al núm. 70. Gran feina. Ella veu trontollar aquesta línia d'avanç. A més creu una mica suïcida la meua acció. És pessimista respecte de la voluntat del poble català per a exercir de sobirà. Crec, tanmateix, que en el fons em comprèn i que, fins i tot, hi combrega.

Dijous, 23 de desembre de 1999

7a Antífona major: "Oh "Tu-amb-nosaltres", rei i legislador nostre, expectació de les nacions i Salvador seu: vine a salvar-nos Senyor Déu nostre".

/ In-de-pen-dèn-ci-a / Pa-ï-sos-Ca-ta-lans /

Amb trompeta, amb flauta, amb timbal, amb crit, amb botzina de cotxe... Avui comencen les nuvolades. Fins a avui els dies eren radiants. El meu missatge, la meua crida, la meua convocatòria queia bé. Avui, i ja entre els amics, no cauen tan bé les coses. El primer nuvolet, ahir, fou la Carme Béjar. Avui hem tingut Consell Rector ampliat i extraordinari de la Fundació Randa. Manuel García, Carles Riera, Jesús Artiola, Laia, Romà Bayarri, Joan Parés, Assumpta, Imma, Pere, Antoni Trepà, Àngels Baldó, Antoni Aceves, Antoni Quirós, Josep Colet i Enriqueta. 15. Els he llegit la versió (2) del Manifest. Els he fet una extensa explicació. 1a dificultat important: a l'Imma se li fa difícil la paraula "Independència". Explico: A. Dependència, B. Independència, C. Ésser un mateix (Auto), D. Determinar-se (Determinació). Sempre per aquest ordre. Mai no s'ha de començar per un referèndum i menys convocat pels opressors. 2a dificultat important: Antoni Quirós, agraeix com a andalús immigrant la invitació a participar en el nostre procés d'independència, però no sent cap atracció cap als PPCC. Explica Carles: La dreia impedeix en la Constitució la federació dels PPCC i no ha parat de dividir-nos en els darrers vint anys. No és això un signe? Jo explico com en la Transició se celebrà el gran Congrés de Cultura Catalana amb participació de tots els PPCC. També aleshores se celebraren unes obertes Jornades dels PPCC on es tractà la qüestió a fons. Des d'aleshores, la Universitat d'Estiu de Prada de Conflent sempre ha estat conjunta dels PPCC. Aleshores s'anomenà "Plaça dels PPCC" la plaça de davant de l'Estació de Sants a Barcelona. Ara molts voldrien canviar-ne el nom. 3a dificultat important: Josep Colet lamenta que aquesta acció trencarà el necessari acabament de l'explicació per part meua del Model Global, que ell considera una aportació a la nació catalana tan o més important que allò que es pugui obtenir amb la meua demanda d'independència. Responc: que aquí no s'acaba el món que, de la Plaça St. Jaume estant, també puc treballar en el sentit indicat i que, molt provisionalment, després encara restaran dies. (Ell ho gravava tot. Suposo que veu difícil que jo pugui fer lliçons a la intempèrie i que puguin ser ben gravades. Ell esta molt delicat de salut). 4a dificultat important: Antoni Trepà. No l'he entès gaire bé. M'ha fet la sensació que li molestava tota l'operació. Finalment Carles Riera ha explicat els preparatius que s'estan fent. I malgrat les dificultats i un cert mal humor per part d'alguns, hem acabat brindant amb cava. Carles ha proposat de reunir-nos dilluns vinent a veure i comentar junts la pel·lícula "Gandhi". Trepà i Quirós s'han barallat entre ells. A Quirós, en sortir li he dit

que, tal com sé que pensa sobre la immigració, i amb l'entrenament organitzatiu que té del temps de l'objecció de consciència, pot tenir un paper important en la participació dels immigrants en el procés que intentem obrir. "Que el Carles em convoqui". Carles passava per allà. "Mira què diu en Quirós", li faig. "Si, ja n'hem parlat abans", em respon en Carles.

Aquesta nit no vaig a dormir tan alegre.

De tota manera, en resum, els assistents han restat profundament colpits per l'anunci i han marxat meditativus.

Divendres, 24 de desembre de 1999

"Quan hagi sortit (nascut) el Sol del cel, veureu el Rei de reis procedent del Pare, com espòs eixint del seu Tàlem". Antífona major de la vigília de Nadal.

La meua primera intenció fou de començar demà. Se'm va demanar l'ajornament fins al dia 1. He accedit externament. És una concessió a l'esperit secular, –sovint antisagrat– dels temps que corren. Pocs al meu entorn viuen l'arrel espiritual de tot plegat. Gandhi deia: "La meua lluita per a la independència de l'Índia és la meua forma pràctica de realitzar la meua vida espiritual. Si Déu em demanés plegar, plegaria". Internament, doncs, aquesta nit naixerà en mi la decisió i el compromís del cor. Amagades, a casa meua, celebraré el Naixement d'aquest petit Jesuset col·lectiu, el meu Poble, en l'humil establia del meu interior. Potser demà i els dies següents alguns pastorets senzills acceptin la bona nova.

Aquest matí han augmentat els núvols. Ha arribat la resposta d'Aleix Cardona al manifest que li vam enviar. Viu a Prats de Lluçanès i actua pel Lluçanès i la Plana de Vic amb lliurament exemplar. És un vell i incansable lluitador des dels temps de la Crida a la Solidaritat. També actuà intensament en l'any dels grans incendis forestals (1994?), tot aplegant els pagesos en la defensa de la Terra. Al meu judici la seva resposta és absolutament decebedora. No li agrada gens el Manifest. El creu desafortunat. Ell no s'hi adhereix. Creu que no l'entendrà gairebé ningú. Que la gent va per altres camins. Exclou L'Alguer de la convocatòria. No entén el dejuni quaresmal. Un dolor punyent ha pres possessió del meu pit. ¿Qui esta equivocant, ell o jo? Tanmateix ell respecta el document signat únicament per mi. Amb aquesta disposició d'ànim encetem una trobada Jaume Chalamanch, Romà Bayarri i jo. Ens ha citat en Jaume. Ha dormit poc barrinant sobre allò que li vaig dir diumenge passat. Ha fet una llarga exposició. Coneix molt be Gandhi. Demana un escrit manifest meu. Li marca els límits i contingut. Ell es compromet a acceptar-lo, a fer un dejuni de 21 dies en suport i a fer una poesia cada un dels dies de dejuni comentant cada línia del manifest. Li fem a mans i llegim el manifest que ja tenim fet. No li plau. Diu que és teòric i font de discussions interminables. I s'esplaiava en com hauria de ser. Més directe, dedicat al cor del poble oprimint, per a què prengui consciència de l'esclafament a què esta sotmès pels poders imperants. Si no vull canviar el manifest, farà el dejuni igual per l'amistat que em té, però no farà els comentaris poètics a un text que no l'inspira. Jo li faig: "Molt probablement no variaré el Manifest. Gràcies pel teu suport i sento perdre'm els teus poemes". He marxat caminant sol, poc a poc, sota el sol amorós de migdia, pel bell mig de l'Avinguda de Tarradelles amunt a dinar, invitat per l'amic Agustí Chalaux, de 87 anys.

Dissabte, Nadal, 25 de desembre de 1999

Antífona major: “Quan totes les coses estaven en mig del silenci i la nit, en el seu curs, atenyia la meitat del seu camí, el teu verb omnipotent, Senyor, vingué dels trons reials”.

En el dolor del part i en l’alegria de la nova vida, anuncio un gran goig, ens ha renascut la nació catalana. Expliquen els investigadors dels misteris iniciàtics antics i, en especial, els misteris d’iniciació de la primitiva comunitat cristiana, que la Via sagrada començava per un Anunci, una Crida, una Vocació feta per Déu a través d’un profeta, un nunci, un testimoni, un signe. La Via sagrada que emprenc se m’ha anunciat tot observant durant vint anys la prostració del meu poble retut, provincianitzat, adormit. Fa una trentena d’anys clamàvem pels carrers, convocats per l’Assemblea de Catalunya: “Fins al ple exercici del dret d’autodeterminació”, “som una nació”, “ni França ni Espanya, Països Catalans”. Ara fins ens fan vergonya les paraules “independència” i “Països Catalans”. El nunci ha estat la nació Euskalduna, que no ha parat de lluitar per a la seva emancipació i que els darrers mesos està donant el testimoni que cal.

La Via sagrada continuava per l’acceptació del missatge, per l’acte de fe i d’assentiment en el centre més ocult del fons del cor. Això ha estat la nit de Nadal per a mi. El Verb-Anunci: “Cal que el poble català es planti”, ha estat acceptat i plantat al bell mig del meu cor. En silenci total. El meu poble ja compta amb una zona alliberada. Gràcies, gràcies, gràcies! Es deia en la primitiva Iniciació que la fe del cor salva. La fe del cor, tot i que no es vegi res a l’exterior, realitza en el cor l’objecte de la fe. Jo no puc desitjar més. En el petit estable de Betlem ja ha nascut Jesús. Són les 12 de la nit. Només ho saben els àngels. Aviat ho sabran els humils pastorets amics meus, pobres com jo. “No tingueu por, petit ramat, que el Pare s’ha complagut de donar-vos a vosaltres el Regne”. Després ho sabran els grans reis, Herodes el malvat i els bons mags de l’Orient. Ja vindrà tot això. Ara la bona nova jau al bell mig del silenci, al bell mig de la nit.

Com cada any –ja en fan cinc– la Carmina Salinas i en Manuel García, amb els seus fills Adrià i Efreem m’han acollit a casa seva per a celebrar el dinar de Nadal. Tot han estat atencions per a mi. M’estimen i els estimo amb bogeria. La mare de la Carmina s’està morint. Estaven tristos. Però han fet el cor fort davant meu. Han volgut parlar de la meva acció. Tots d’acord en tot. Jo no vull que se’m doni la raó en allò que faig. Però demano un diàleg cordial, confiat. No vull per la meva voluntat. Tracto d’interpretar el sentit del comú –consens–. Sempre estic a l’aguait del sentit profund del poble. No de les anècdotes d’actualitat que ens diferencien i fins ens enfronten els uns als altres. Ans d’aquella categoria, d’aquell tronc únic, central que junyeix fulles, tiges i branques en un eix comú. ¿No hi ha un punt prou profund on es troben tots els desigs i intencions per construir l’única ànima del nostre poble? Se sol buscar la independència a fora. Cal buscar-la a dins, ben endins, més enllà de l’ànima particular de cada individu. Cal independitzar-se d’un mateix per infantar un poble. “La pròpia vida del poble”, “tot per la pàtria”. Fins a la darrera gota de sang. ¡Ja saben els militars què demanen al recluta!

Després dels disgustos del dia anterior he anat a casa en pau i m’he adormit com un angelet.

Diumenge, 26 de desembre de 1999

Sant Esteve. Avui és el dia de la família. Em preparo per anar-hi. Sona el telèfon. En Jaume Chalamanch em vol veure ni que sigui uns moments. A les 10 del matí ens trobem en una cafeteria. Em duu en paper i en disquet el meu manifest esmenat, clarificat, reordenat, amb títol en cada paràgraf. Hi ha posat lleus però significatives variacions a un text que ha respectat profundament. Amb breus paraules, en només una frase explica el terme independència “el bé més preuat”, “ningú no pot mercadejar-hi”. “El poder el fem nosaltres” amb la nostra col·laboració. “Els poderosos han d’escoltar la nostra pròpia veu”. “Solidaritzar-nos amb els més desposseïts de la nostra terra”. “No he sabut trobar millor manera”, “espero que la salut i les forces permetin mantenir-me”. “Per vies plenament solidàries i radicalment no violentes”. “Acollint-me al dret més absolut d’un ciutadà a fer una crida a favor de la comunitat”. “Un toc d’atenció als Estats”.

Em diu que faci de les seves propostes allò que jo vulgui. Creu que cal redactar un Manifest resumit. I diu que paral·lelament farà un dejuni de vint-i-un dies i que cada un d’aquests vint-i-un dies farà un poema. Ens abracem i marxa.

A les 12 arribo a casa de la mare i dels germans. Només hi ha la mare. Els germans arribaran tard. Tenim dues hores per estar-nos junts, ella i jo. Té 94 anys. Les xacres de la vellesa no enterboleixen el seu esperit ple, gloriós. Què diré? És esperit vivent, lliurat a l’amor del tot. Una roca incommovible. No hi ha cap exageració en les meves paraules. Feta a l’antiga en les formes. Eterna en el fons i, per tant, plenament actual. Quina sort! No sóc jo sol a veure-ho. Tothom ens ho diu: “Quina mare!”. No volia dir-li res, a l’avançada, de la meva decisió. Però la seva perspicàcia –abans la tradició en deia “discerniment d’esperits” – ja endevina que s’acosta quelcom d’important. M’ho pregunta. Sense dir-li el què, assenteixo. Al vespre, a l’acomiar-nos em dirà: “Pregaré tots aquests dies, per al secret que tenim tu i jo”.

Un dinar de germanor: Carles Vicenç, el meu germà, i Gabi amb els quatre fills: Eduard, Eric, Úrsula i Lluç, tots ja grans i Joan Farrés (cunyat, de la germana Lourdes que morí) i Maruja amb el fill Jordi, també ja gran. La mare, l’àvia, presideix taula. Tot rodó. Amb pessebre. Arbre de Nadal. Neules i torrons. En Joan, activíssim líder en la comunitat de la urbanització Puigventós de Vidreres on viu, m’avisa a cau d’orella que forma part d’una campanya per atiar el pacte entre CIU i ERC, per forçar la reivindicació nacional. Jo, també a cau d’orella, li insinuo el meu propòsit. Tarda feliç sense cap dissonància fora de les de rigor en el jazz d’Eric, que improvisa a piano. Jordi, pianista de primera, ens obsequia amb Bach, amb un superb concert de Saint-Saëns. Al vespre, ho tenia pensat, Carles Vicenç, que m’acompanya en cotxe a l’estació de Valldoreix, és informat per mi. Emoció. Solidaritat. Ell seguirà assistint a les lliçons sobre els “Aforismes de Patanjali” que ens dóna Josep Garrigosa a Sant Celoni, a un vell grup d’amics, i em passarà els apunts.

Dilluns, 27 de desembre de 1999

He refet el Manifest –ja és la 5a versió– segons els suggeriments d’en Jaume Chalamanch. També he redactat, a suggeriment seva una versió reduïda. A la tarda en Romà, que s’ha vist amb en Jaume, ens fa a mans de part seva un Manifest seu amb la seva adhesió, les seves reflexions i l’anunci d’un dejuni seu de vint-i-un dies, en cadascun dels quals farà un poema adient, segons m’havia promès. Compta amb el suport de tota la seva família (!). El manifest és una meravella d’intuïció de la meua

actuació propera. Aclareix molt. No sap com li agraeixo. Reprodueixo ací el text seu en l'estat de redacció tal i com me l'ha enviat. Que no és pas, encara, el definitiu.

A les 7 del vespre ens hem reunit una desena de components de la Fundació RANDA, a proposta de Carles Riera. Al final de la reunió passada, ell suggerí de visionar, tots junts, la pel·lícula "Gandhi". La proposta em tocà el cor. ¿Quina millor manera d'entrar en la lluita no violenta per la independència que deixar-nos aconsellar per aquell que emprengué i assolí el mateix propòsit a l'Índia? La idea no fou acollida amb entusiasme general. Però avui l'hem vista i n'hem restat colpits. En acabar, en Carles em diu: "Ací ja esta tot dit". I realment és un autèntic *vademecum* per a obtenir la independència d'un país respecte a l'exterior i respecte l'intentar resoldre, també, els problemes interiors. Els he dit: a. És una història tràgica; caldria, com a bons deixebles de Gandhi, evitar les tragèdies amb més afinat procedir encara; b. Presenta una societat massificada; la massificació porta al descontrol i a la barbàrie, cal desmassificar, com? c. Tot reduint al mínim el liderisme; calen no un, ans molts Gandhis, malgrat no tinguin tanta qualitat; quan tot depèn d'un, fàcilment es perden els frens del conjunt. d. Una forma de començar és separar –amb consens, per sota– les funcions testimonials de les funcions organitzatives. (Jo assumeixo la primera, no la segona). e. I també tot reduint al mínim la massificació del poble: substituir la quantitat objectiva, el número de representants per la qualitat subjectiva, la personalitat lliure i responsable de cada llar, barri, municipi, comarca, regió, país. Si cal de cada comunitat de veïns (casa), de cada comunitat de carrer, plaça, etc, i sobre el barri de cada comunitat de districte, d'entitat municipal menor, etc. Evitar la representació i actuar amb la responsabilitat. "Responsable(s) de "tal territori" amb els seus veïns, però també amb les seves entitats, empreses productives, comerços, col·lectius d'esbargiment, grups culturals, marginats, etc. Quirós demana un "corpus" d'idees. L'Assumpta i ell mateix demanen un "comitè d'emergència". Es fixa, de moment, el vespre de cada dia a Rocafort. Carles demana persones per assistir-me i, a partir de l'1 de gener, poder comptar amb mi per a les reunions. Difícil fer-les a la Plaça St. Jaume per manca de condicions, difícil fer-les fora d'hores meves, per cansament meu. Es diu que Aleix Cardona i Jesús Artiola, experimentats en organització, ja estan preparant l'arrencada.

Després, passades les 12 de la nit, Carles i jo, xino-xano, tot caminant cap a les respectives cases llimem diferències amb l'Aleix. Ens exposem les raons d'uns i altres. Cedeixo a reservar el dejuni per a més endavant. Falta en farà. No és bo cremar tota l'artilleria al principi. A més, si pujo massa el llistó, quedaré massa destacat dels altres i els desanimaré a emular accions testimonials.

Me n'oblidava: he parlat per telèfon amb Jean-Loup Herbert, de Lyon i de la nostra fundació. Càlid, profund, germà, ell i Laura, la seva dona, compromesos. Delícia!

Dimecres, 28 de desembre de 1999

Carta-suggeriment a la meva Germania de RANDA

Jo no he d'organitzar res, però puc suggerir organització. Veig que l'Assemblea dels Països Catalans, en la seva formació, escalonadament, i després de la seva constitució, simultàniament, caldria que funcionés amb dos peus: el comunitari (C) i el tècnic (T). 1. Cal començar per tècnic (T). La peça central: els Secretariats-Germanies. Piràmide territorial de Secretariats, que en direm Germanies: General de nació, de país, de regió o illa, de comarca... fins a la llar. 11. Funció primària dels secretariats: promocionar l'assemblea de la seva comunitat troncal territorial (tots hi són convocats:

veïns, comerciants, etc.). En el fons, aquesta funció primera consisteix en habilitar el “camp” per a què s’hi pugui jugar democràticament. Però també l’establiment del reglament del joc democràtic. I, més, la formació d’autèntics àrbitres que vigilin el joc per a què es mantingui imparcial. Difícil tasca, màxim quan tots tenim preferències polítiques cap a una banda o cap a altra. En resum la Germania és la “matriu” del meu-barri, del meu-municipi, de la meva-comarca, etc. 12. Funció segona: crear, en la mida del possible, un llarg llistat de serveis transversals, que recullin i ajudin totes les realitats transversals existents en el territori. Exemple: servei de cinema, servei de neteja, servei d’immigració, servei d’esports, servei de comunicació, servei d’ensenyament, etc. Aquests serveis es poden federar a nivells superiors, per unir esforços. Però, subsidiàriament: que allò que es pugui fer en un nivell inferior no es faci en un de superior. L’important és la màxima qualitat dels serveis com a estris auxiliars de les comunitats troncales (amb les seves Assemblees). 2. L’eix comunitari (C) el formen les comunitats troncales territorials. La peça central: les Assemblees. Piràmide territorial d’Assemblees d’Assemblees: General de nació, de país, de regió o illa... fins a barri, carrer, casa, llar. Cal que siguin obertes, cal convocar i reconvocar sempre tots els components de la comunitat corresponent. No estem dient que a l’Assemblea General cal convocar-hi els deu milions de catalans potencials. A la General hi són convocades una i una altra vegada les 6 Assemblees de País. A la del Principat de Catalunya, les 7 regionals, etc. El secretariat de la respectiva assemblea anirà fent el cens detallat (dades objectives) i la crònica emocional (dades subjectives) dels seus components. Els components de cada assemblea no són representants, són responsables de cada partícip. I cada partícip no hi va com a persona individual (excepte en l’assemblea de llar), ans com a persona col·lectiva. Com a Europa, ara diem que mana Finlàndia, no el seu Cap d’Estat, que no sé ni com se diu. Cada assemblea ha de viure totes les dimensions dels seus components. Per això és troncal i sobirana. I per això cal que sigui independent. També ací regirà el principi de subsidiarietat. ¡Que hi hagi pocs problemes, poca feina, pocs diners i poc poder a dalt! Allò més difícil serà asseure en una mateixa taula els implicats en els diferents aspectes de cada territori, per exposar, debatre i decidir allò que convé a la comunitat.

Publicació: març de 2017. Revisió juliol 2017.

Arxiu informàtic de la **FUNDACIÓ RANDA** **LLUÍS M. XIRINACS**
Fotografia de la portada: Josep Delgado

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:

Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)